

Sự Phẫn Nộ Của Người Dân Huế Với Phái Đoàn Quân Sự Hai Bên

Trần Văn Tý

Hiệp định Ba Lê là một thất bại của Mỹ và Việt Nam Cộng Hòa!

Thứ nhất là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam là một công cụ của nhà cầm quyền Cộng Sản Bắc Việt lại được xem như một thực thể độc lập và có quyền thương thuyết như chính quyền Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) và họ được gọi là Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam. Bắc Việt và tổ chức được nhào nặn này có một sự liên kết chặt chẽ, và dĩ nhiên đó là một vấn đề bình thường giữa hai thằng tạm xem là anh em trong một giai đoạn cần thiết trong khi giữa Mỹ và chính quyền miền Nam lại không có một sự gắn kết tương quan bình đẳng và đồng bộ.

Trong quá trình đàm phán, Hoa Kỳ đã phớt lờ ý kiến của phái đoàn Việt Nam Cộng Hòa và tự sắp đặt trong cuộc họp kín với phái đoàn Bắc Việt. Sau khi các điều khoản được thống nhất giữa Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, Cộng Hòa Miền Nam (tức mặt trận giải phóng) và Hoa Kỳ thì phái đoàn VNCH từ chối ký vào Hiệp Định vì có những điều rất bất lợi cho chính quyền VNCH. Chính quyền VNCH chỉ phản đối được vài ngày bởi vì sau đó Hoa Kỳ đã đe dọa buộc lòng chính phủ VNCH phải ký kết.

Thứ hai là thất bại dễ thấy trong Hiệp Định Ba Lê là quân lực Mỹ sau hiệp định phải hồi hương theo một thời khoá biểu nhất định trong khi quân Bắc Việt sẽ vẫn tồn tại ở miền Nam với quân số khoảng 150.000 người theo một lệnh ngưng bắn ai sẽ vẫn ở chỗ ấy như một cuộc ngưng bắn da beo.

Thực sự Hiệp định Ba Lê là một tập giấy lộn không hơn không kém, như một bản án tử hình cho chính quyền VNCH và sau đó hai năm, tháng Tư 1975 nhà cầm quyền Bắc Việt đã trắng trợn vi phạm và cưỡng chiếm miền Nam mà đáng lẽ ra theo Hiệp Định thì có một cuộc hiệp thương hòa bình vào năm 1976.

Có nhiều vấn đề được đề cập trong hiệp định tuy nhiên chương VI đặc biệt nói về các Ủy ban liên hợp giám sát Hiệp Định, trong đó Ủy ban Quốc tế giám sát mà chúng ta biết đến là Ủy ban Liên Hợp Quân sự bốn bên gồm hai thành viên của khối Cộng sản là: Ba Lan và Hungary. Hai thành viên khối tự do là: Canada và Indonesia. Nhiệm vụ của Ủy ban Liên Hiệp Quân Sự bốn bên là giám sát lệnh ngưng bắn, nhận khiếu nại và giải quyết sự vi phạm Hiệp Định.

Ngoài Ủy ban này thì Ủy ban Quân Sự hai

bên do Phía Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa và Cộng Hòa Miền Nam tức Mặt Trận Giải Phóng cũng được thành lập để quan sát thúc đẩy việc thi hành Hiệp Định cũng như khiếu nại về sự vi phạm của các bên nếu có.

Tại Sài Gòn phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên đóng tại trại David.

Phái đoàn Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa gồm: Thiếu Tướng Lê Quang Hòa từ Hà Nội và Đại Tá Lưu Văn Lợi từ Hội nghị Ba Lê. Phái đoàn Cách Mạng Lâm Thời Cộng Hòa miền Nam do Đại tá Võ Đông Giang và Trung tá Nguyễn Đôn Tự. Phái đoàn Quân Sự hai bên được sắp xếp ở trại David nhưng họ đã cho rằng "sắp xếp cho hai đoàn ta ở trại David, chính quyền Sài Gòn muốn cô lập không cho ta có điều kiện tiếp xúc với người dân Sài Gòn, đồng thời dễ bề kiểm soát thông tin, phá sóng gây nhiễu điện của ta". Thực sự đoàn quân sự hai bên đã ở trại này cho đến tháng Tư năm 1975.

Theo sự đồng ý thì phái đoàn Quân Sự hai bên sẽ có bảy Ban Liên Hợp tuần tự đóng ở bảy khu vực gồm: Huế, Đà Nẵng, Pleiku, Phan Thiết, Biên Hòa, Mỹ Tho và Cần Thơ.

Mỗi phái đoàn có thể có đến 16 thành viên và một chỉ huy cấp Tá.

Phái đoàn quân sự hai bên bắt đầu đến trại David sau 28/01/1973 và bảy ban tại các khu vực lần lượt đến sau.

Tôi không nhớ chính xác phái đoàn ban Quân sự hai bên đến Huế vào ngày nào và do ai đứng đầu và có bao nhiêu người vì họ không có nhiệm vụ khai báo với chính quyền VNCH.

Chúng tôi được thông báo từ các buổi họp

tại Bộ Chỉ Huy Cảnh Sát Quốc Gia Tỉnh Thừa Thiên và không nhận được chỉ thị như thế nào để đối phó.

Có lẽ tôi là Đại đội trưởng Cảnh Sát Dã Chiến (CSDC) thuần túy về yểm trợ nên thường không được chia sẻ về tin tức tình báo để bảo mật.

Phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên được xếp đặt ở tại khách sạn Hương Giang, một khách sạn lớn và đẹp nhất tại Huế, có lẽ việc ăn ở và đi lại của họ do người Mỹ xếp đặt thì phải. Đôi khi trên đường, đặc biệt là ở quận Ba và đường về khách sạn Hương Giang tôi thấy những xe Hoa Kỳ màu đen chở những cán bộ Cộng Sản mặc đồ xanh nón cối vào ra khách sạn. Họ thường có vẻ tự tin và thường hạ cửa kiếng một cách bình thản.

Chắc chắn những cán bộ Cộng Sản này đang tin tưởng dân Huế đang đứng về phía họ và đang tin tưởng hiệp định Ba Lê là một Hiệp định mang đến hòa bình thực sự. Chính họ đã từng tin tưởng chiến thuật tổng tấn công và nổi dậy sẽ là chiến thuật hợp đồng mang đến thắng lợi chắc chắn giữa tấn công vũ trang vào thành phố đô thị và sự hưởng ứng của dân chúng đang được các thành phần nằm vùng lôi kéo để đứng lên nổi dậy chống chính quyền miền Nam và theo phe họ.

Nhiều kinh nghiệm xương máu đã xảy ra nhưng có lẽ họ không được cấp trên tiết lộ nên vẫn tin tưởng vào một điều hoàn toàn trái ngược vì bất cứ ở đâu quân đội Cộng Sản tràn đến là dân bỏ chạy thực mạng chứ chưa bao giờ thấy nổi dậy để theo họ. Đất Huế là một chứng minh, người Huế đã bỏ nhà bỏ cửa để chạy trốn ở bất cứ nơi đâu mà bộ đội cộng sản xuất hiện, có chăng chỉ có bọn nội tuyến trở cờ đi giết hại những ai không nhanh chân chạy

thoát. Những Hoàng Phủ Ngọc Tường, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Nguyễn Đắc Xuân, Nguyễn Thị Đoan Trinh và nhiều nữa đã tự tay giết hại, chôn sống đồng bào Huế. Có nhiều lý do nhưng chưa ai nói đến lý do là có thể bọn chúng bảo đảm một cuộc nổi dậy của dân Huế với cấp ủy cao hơn nhưng sự việc đã không xảy ra như bọn chúng hứa hẹn nên đã nổi điên trả thù dân Huế chẳng?

Trong mùa hè đỏ lửa quân miền Bắc đã đánh vào Quảng Trị và có ý đồ đánh chiếm Huế, cũng chiến thuật tấn công và nổi dậy mà họ mơ tưởng. Thật sự thì thành phần cán bộ nội thành ở Huế tưởng chiến dịch Mậu Thân là hoàn toàn thắng lợi nên đã lộ diện hoàn toàn, vì vậy sau khi Huế được tái chiếm thì phần lớn “nhảy núi” vô căn cứ vì đã lộ diện như anh em Tường, Phan, Nguyễn Đắc Xuân, H Thượng Thích Đôn Hậu trụ trì chùa Thiên Mụ (sau 75 là Đại biểu QH), Giáo Sư Lê Văn Hảo... Tuy nhiên một số cơ sở như học sinh, sinh viên, trí thức, sư sãi .... hoạt động dưới hình thức ngụy thức hợp pháp và vẫn còn trụ lại để đợi cơ hội.

Bộ Chỉ Huy CSQG Tỉnh Thừa Thiên đã tiên liệu là thành phần này có thể một lần nữa sẽ xách động dân Huế nếu có sự tấn công của quân đội miền Bắc. Một chiến dịch đã được hình thành mà tôi không được biết vì để bảo mật là chiến dịch “Bình Minh”. Một danh sách các thành phần nguy hiểm được F đặc biệt và Ủy ban Phụng Hoàng Tỉnh được thiết lập. Khi mặt trận quân sự sắp xảy ra thì danh sách sẽ được khởi động và tất cả các thành viên bị nghi ngờ này sẽ bị bắt tạm giam và tình hình nặng hơn thì họ sẽ được gửi ra đảo Côn Sơn, sau đó sự tấn công không thực sự xảy ra thì họ sẽ được trả về lại.

Tôi thực sự không biết chiến dịch “Bình Minh” cho đến một hôm được lệnh cho hai Trung Đội CSDC do tôi chỉ huy đến trại Tạm giam và hộ tống các xe chở các nghi phạm này về cửa biển Thuận An để tàu Hải Quân chở ra đảo Côn Sơn.

Cứ mỗi xe khoảng 30 chục phạm nhân thì có vài đội viên CSDC ngồi trên xe bảo vệ. Xe đến bãi đậu đợi xuống tàu và tôi đang đi kiểm soát thì tôi bỗng nghe tiếng gọi từ trên xe:

- Đại úy, Đại úy, ôn Sùng đây.

Tôi ngạc nhiên nhìn lên thì thấy một người quen trên xe:

- Ôn Sùng đây Đại úy. Tôi có làm gì đâu mà cũng bị bắt? Đại úy cũng biết đó. Đại úy giúp tôi với.

Tôi nhìn lên xe thì thấy ông Sùng, tôi biết ông này vì ông là một ông già bình thường chẳng có gì đặc biệt mà tôi thường gặp trong những ngày cuối tuần đánh bài giải trí tại nhà một người quen ở An Cựu thuộc xã Thủy An cận kề thành phố. Ông không có gì đáng chú ý vì tuổi già và có vẻ chậm chạp. Tôi đến gần và từ tốn trả lời:

- Tôi không biết gì về việc bắt ông đâu và chẳng giúp được gì ông đâu. Xin ông thông cảm.

Tôi lục bóp lấy một nửa tiền đang có, khoảng hai ngàn tôi đưa cho ông và nói:

- Thôi ông Sùng giữ tiền này để tiêu tạm, tôi sẽ báo cho gia đình ông biết tình hình của ông.

Ông ngần ngại không muốn cầm tiền nhưng tôi đã trấn an:

- Tôi cho ông mượn, khi đến nhà tôi lấy lại, ông đừng lo.

Đi qua một xe khác tôi cũng gặp một tình

huống tương tự và bây giờ là bác Đán, một người Phật tử sinh hoạt tại chùa Tây Lộc mà trước đây tôi là Thiếu Niên Phật Tử của chùa. Tôi đưa số tiền còn lại trong túi và hứa sẽ báo với gia đình bác.

Cả hai người này sau khi tôi đi tù và trở về vào năm 1984 tôi nghe tin là ông Sừng đã từng làm Cán bộ tại xã Thủy An và bác Đán là Thành viên Mặt Trận Tổ Quốc trong chế độ mới.

Điều đó chứng tỏ họ bị giữ chẳng có gì là oan ức và chứng tỏ ngành Cảnh Sát Đặc Biệt đã làm việc có hiệu quả.

Những bằng chứng kinh nghiệm cá nhân cho tôi thấy một thành phần không nhỏ dân chúng ở Huế có tư tưởng thiên Cộng và một số khác tích cực hoạt động.

Một trường hợp khác có liên quan đến tôi là ở gần đường Nguyễn Bình Khiêm gần bến đò Cồn có một quán cà phê vườn, đặc biệt là vợ chồng chủ quán có một cô con gái đang học lớp đệ nhị trường Nguyễn Du ngồi trông quán mỗi khi nghỉ học. Cô bé tên Xuân rất xinh đẹp nên quán rất đông khách, khách gồm đủ thành phần và sĩ quan quân đội là nhiều hơn cả. Tôi cũng là khách quen của quán và là người tán được cô bé Xuân nhờ khuôn mặt hiền lành, cô hay nói với tôi:

- Anh mặc đồ ni ngó dữ ghê, nhưng em thấy anh hiền chi lạ.

Mỗi lần đón cô đi học về hay đi xem phim ra khuôn mặt cô ửng hồng như con gái Đà Lạt. Ba mẹ cô biết tôi hay chờ hay đón cô đi chơi nhưng cũng không phản đối.

Quen được cũng khá lâu thì có một hôm cô chạy Honda qua đơn vị gặp tôi:

- Anh ơi! Ba em bị Ty Cảnh Sát bắt sáng nay. Trong nhà cũng không biết vì sao?

Anh giúp cho mẹ em đi, mẹ sai em chạy qua anh đây.

Tôi cũng không biết vì sao vì ông cụ trông rất hiền lành, ít nói. Ông chỉ quanh quẩn trong nhà và hay ngồi nơi góc quán với bình trà, chẳng thấy có bạn bè gì nhiều mà lại bị bắt.

Tôi an ủi Xuân và bảo em về nhà tôi hứa sẽ tìm hiểu và giúp em.

Sau khi biết ông cụ bị bắt vì nghi ngờ hoạt động nội thành của Cộng Sản, chỉ tạm giữ vì sợ sẽ tham gia nổi dậy nếu trường hợp thành phố bị tấn công. Tôi chỉ nói với Xuân là ba sẽ về chứ cũng không dám báo lãnh ông cụ. Sĩ quan ngành Cảnh Sát nếu có sự liên quan đến Cộng Sản hoặc liên quan đến tán trợ đào binh hay trốn quân dịch là xem như xong đời. Dính đến hai của nợ này là có thể bị sa thải ra khỏi ngành hay có thể vào tù như chơi.

Sau chín năm tù trở về, đi qua quán cà phê cũ thấy còn mở như xưa và biết ông cụ sau 75 cũng đã có giữ chức vụ ở phường khóm trong một thời gian và bây giờ đã nghỉ việc, thực sự ngành tình báo của Cảnh Sát Huế cũng không phải là dở, họ đã làm rất tốt trong việc nhận diện bọn ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng Sản.

Tôi vào uống cà phê và hỏi thăm Xuân, ông bà còn nhận ra tôi và ông nói:

- Để bác điện thoại gọi Xuân về thăm cháu.

Nửa giờ sau Xuân chạy Honda về nhà gặp tôi. Cô mừng lắm, chúng tôi ngồi nói chuyện khá lâu. Nàng bây giờ khoảng gần 30 với nét đẹp rất dịu dàng xứ Huế và nét duyên xưa với đôi má hồng vẫn còn như cũ.

Sau nửa giờ tôi cáo từ lấy xe đạp đi ra

đường phố chạy về nhà, nàng chạy Honda theo bên cạnh, bây giờ đi bên nàng tôi thấy thoải mái hơn và hỏi:

- Nghe Xuân có gia đình và đã có hai con.

Nàng gật đầu.

- Nhà Xuân đâu mà chạy hướng này.

- Dạ nhà em bên Ty Cảnh Sát cũ của anh đấy.

- Vậy à.

- Vâng chồng em là Đại úy Công An của Ty Công An Huế. Họ có cấp cho gia đình một căn nhà gần bên Ty.

Tôi cũng hơi ngỡ ngàng và nói diều cợt:

- Kỳ xưa cũng Đại úy chừ cũng Đại úy. Xuân hay thiệt.

Xuân cười buồn.

- Số phận mà anh.

Đến đoạn đường qua cầu Trường Tiền tôi chia tay, nàng vẫy tay chào, rồ thêm ga cho xe nhanh hơn còn tôi thì gò lưng trên chiếc xe đạp cũ. Cuộc đời cũng không làm tôi buồn phiền vì chín năm bị đày ải trong ngục tù cộng sản, cái lò độc ác đó làm con người tôi và tâm hồn tôi trở nên cứng cáp hơn nhiều.

Trở lại những người cán bộ Cộng Sản trong phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên cứ tưởng là họ sẽ được người dân đón chờ như họ là những người mang đến Hòa bình và niềm vui.

Nhưng sự hiện diện của cán bộ Cộng Sản trong phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên trong thành phố Huế không phải là một sự hiện diện được chào đón như họ tưởng.

Biển cổ Mậu Thân do sự vi phạm lệnh

ngưng bắn đã được ký kết giữa hai bên của họ đã đem đến một cuộc thăm sát hơn năm ngàn nạn nhân người Huế. Kẻ bị bắn giết, kẻ bị chôn sống, kẻ bị bắt đi rồi bị hành quyết giữa đường như vụ “khe đá mài” trên vùng rừng núi hướng Tây của Huế.

Dân Huế đã bỏ chạy trong mùa hè đỏ lửa 1972 và đại lộ kinh hoàng là một bằng chứng cho thấy quân đội Bắc Việt đã bắn giết, pháo kích vào dân thường gồm cả phụ nữ và trẻ em.

Có những báo cáo mà tôi nghe được trong các buổi họp thường ngày tại BCH Cảnh Sát Huế về những phản ứng của dân Huế khi đối diện với các cán bộ cộng sản trong phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên kể từ ngày họ hiện diện và văn phòng của họ lại được đặt ngay trong khách sạn Hương Giang, một khách sạn lớn và đẹp nhất tại Huế.

Báo cáo trầm trọng nhất là có một hôm hai người dân chạy Honda đã chạy theo xe của phái đoàn khi xe chậm lại vào khách sạn, người ngồi sau Honda đã đổ ập nguyên một lon sơn vào đầu người cán bộ trưởng xa ngồi trước xe và có lẽ đây là trưởng phái đoàn.

Tôi không biết những trường hợp như vậy thì ai chịu trách nhiệm và sẽ giải quyết như thế nào? Và cũng tự hỏi sự việc này là tự phát từ người dân hay do cơ quan chính quyền chỉ đạo.

Sự việc này đã dẫn đến hậu quả cũng rất đáng mong đợi là Ban Liên Hiệp Quân Sự hai bên đã rời khỏi khách sạn Hương Giang và đến đóng tại địa điểm mới tại cồn Bãi Dâu. Đây là một căn cứ quân sự cỡ nhỏ của Mỹ nên tôi nghĩ việc đưa phái đoàn đến đây là do Mỹ chủ động.

Cồn Bãi Dâu nằm trên nhánh Sông Đào gặp sông Hương. Có ba sông đào nối kết với sông Hương là sông An Cựu, sông Nhị Hà và Bạch Đằng. Sông Bạch Đằng tách ra từ sông Hương từ cầu Gia Hội chảy về hướng đường Bạch Đằng đi thẳng về hướng Bao Vinh và chảy lại vào sông Hương trước khi ra biển. Tàu thuyền nhỏ có thể đi qua cồn Bãi Dâu bằng đường Sông Bạch Đằng này hoặc từ phía sông Hương, đường bộ thì đi theo hướng về Bao Vinh và có một chiếc cầu nhỏ nối sang cồn.

Đây là căn cứ nhỏ của Mỹ gồm hai dãy nhà tiền chế bằng gỗ mà chúng ta thường thấy ở các căn cứ của Mỹ, mỗi dãy có hai căn nhà song song với nhau, chung quanh có hàng rào bao bọc. Trước đây căn cứ này làm việc gì tôi cũng không rõ nhưng từ khi phái đoàn Quân Sự hai bên chuyển đến đây thì họ được phân ở hai căn phía trước và hai căn sau người Mỹ vẫn đóng tại đây. Ở đây khó tiếp cận nên người dân ít khi thấy họ và muốn phá phách hay có những hành động phản đối cũng không còn cơ hội như trước khi họ đóng tại khách sạn Hương Giang.

Khoảng tháng 5 năm 1973 trong buổi họp thường lệ tại BCH/CSQG Thừa Thiên, Thiếu Tá Liên Thành đã phổ biến một công tác đặc biệt:

Quấy phá Ủy Ban Liên Hợp Quân Sự hai bên của Cộng Sản đang đóng tại Bãi Dâu, mục đích cho Ủy Ban này thấy nhân dân Huế tẩy chay chứ không phải chào đón họ như họ tưởng tượng.

Một cuộc biểu tình phản đối trước mặt văn phòng họ đóng tại Bãi Dâu sẽ được tổ chức. Thành phần là nhân viên các Ty sở hành chính của Tỉnh, nữ nhân viên Cảnh Sát Quốc Gia và huy động tất cả bà con có

thân nhân bị giết hay chôn sống trong Tết Mậu Thân. Có lẽ là Bộ Chỉ Huy CSQG đã nhận lệnh từ Tỉnh Trưởng vì thành phần tham dự gồm luôn nhân viên các Ty sở và đồng thời Bộ Chỉ Huy CSQG là cơ quan có trách nhiệm.

Thiếu Tá Chỉ huy trưởng Liên Thành phân nhiệm cho các phòng, ban để chuẩn bị. Cuộc biểu tình sẽ xuất phát từ cầu Gia Hội và đi theo sông đào Bạch Đằng về phía Bãi Dâu. Các ghe đò của Vạn đò Phú Hội được trưng dụng để chở người biểu tình và các băng rôn biểu ngữ loa phóng thanh cá nhân sẽ do Cảnh Sát cung cấp.

Đại đội CSDC trong kịch bản này là đơn vị bảo vệ Ban Liên Hợp Quân Sự hai bên trước sự biểu tình chống đối họ. Đại đội CSDC sẽ dùng Trung Đội trực thuộc tại hậu cứ để đối phó với biểu tình chứ không di chuyển các Trung đội tại các quận về để phụ trách công tác này như những trường hợp trước đây vì đây là một cuộc biểu tình do phe ta tổ chức.

Thật sự công tác giải tán biểu tình là một công việc hết sức khó khăn và hệ trọng cần được chuẩn bị hết sức chu đáo:

Trước hết lực lượng phải tương ứng tùy thuộc vào mức độ lớn nhỏ của cuộc biểu tình và luôn luôn có lực lượng trừ bị để đề phòng những tình huống không kiểm soát được.

Về trang bị lực lượng giải tán biểu tình hoàn toàn không có vũ khí sát thương để đề phòng các phần tử phá hoại có thể lợi dụng dùng vũ khí gây chết chóc hay thương tích cho người biểu tình rồi đổ lỗi cho đơn vị chịu trách nhiệm.

Những đội viên của đơn vị phải được trang bị đầy đủ để bảo vệ mình nếu có sự tấn công của đám biểu tình khi họ trở thành

bạo động. Nón sắt, áo giáp, khiên và mặt nạ chống hơi cay là những trang bị cần bản vì nhân viên giải tán biểu tình có thể bị tấn công bằng gậy, đá, bom xăng....

Họ còn được trang bị dùi cui, lựu đạn hơi cay và phi tiễn bắn hơi cay để dùng giải tán đám đông khi cần. Phi tiễn bắn hơi cay là một loại súng nòng nhỏ hơn M79 dùng bắn những đạn hơi cay bằng nhôm, loại đạn này không sát thương nhưng thường được bắn để thị uy. Khi bắn trượt trên đường quả phi tiễn có thể trúng vào ống chân của đối tượng và nổ bung hơi cay ra như lựu đạn cay.

Những đội viên CSDC trong nhiệm vụ giải tán biểu tình cũng được chuẩn bị tư tưởng là luôn trầm tĩnh đừng để cảm tính cá nhân lấn áp hay điều khiển hành động của mình, ví dụ như nếu có bị đám đông biểu tình tấn công đánh đập thì cũng bình tĩnh đừng xem đó là một sự tấn công cá nhân.

Đơn vị CSDC trấn áp bạo động cũng luôn giữ một khoảng cách an toàn với đám đông vì nếu tiếp cận quá gần gũi thì rất nguy hiểm vì lúc nào đám đông biểu tình cũng có một số lượng áp đảo.

Đơn vị tôi đã tham gia nhiều cuộc chống biểu tình và có lẽ chống biểu tình và cấm dùi của Thương phế binh là vất vả nhất.

Khoảng năm 1970 phong trào Thương phế binh cấm dùi bộc phát ở Sài Gòn rồi lan ra các tỉnh. Ở Huế Thương phế binh bắt đầu biểu tình đòi quyền lợi và bắt đầu cấm dùi chiếm đất. Họ cấm dùi ngay trên đường Thống nhất ngay đoạn dưới cầu Bạch Hổ, khoảng đất đặc địa mà trước đây chính quyền giải tỏa để làm đẹp quang cảnh thành phố. Không biết họ nghĩ sao khi cấm dùi trên mảnh đất này. Với những căn nhà tạm bợ bằng gỗ ép hay tôn mề

làm xấu đi vẻ đẹp của thành phố Huế.

Tuy đã được chính quyền địa phương sắp xếp, bàn bạc để họ dời đi và kiếm một giải pháp mà Bộ Cựu Chiến Binh chuyên lo đời sống của TPB hứa hẹn nhưng không thành công. BCH/CSQG Thừa Thiên cuối cùng được lệnh phải giải tỏa và Đại Đội CSDC là lực lượng làm công việc vừa khó khăn vừa tế nhị này.

Đối diện với những TPB đã mất một phần thân thể cống hiến cho đất nước cùng việc làm không đúng luật pháp của họ, chúng tôi người thừa hành phải thi hành lệnh của cấp trên nhưng rất đau lòng, nhưng không biết làm sao khi mà trên đoạn đường Quốc lộ Một, nơi họ cấm dùi họ tràn ra đường và cứ cách bốn năm mét một TPB cụt một chân hay có thể cả hai chân cụt thủ trên xe lăn của mình với một quả lựu đạn đè dưới bắp chân cụt.

Nhìn những TPB với lựu đạn này dù họ đe dọa sẽ cho nổ khi chúng tôi tìm cách dẹp các căn nhà mà họ đã cấm dùi dựng lên bằng vũ lực nhưng tôi cũng đoán chắc rằng chẳng anh nào dám làm vì lẽ dĩ nhiên lựu đạn nổ họ sẽ là người chết trước, và anh nào liều lĩnh dám cho nổ lựu đạn chỉ là khi họ ở cái thế chẳng động đậy. Trời sau mười giờ khá nóng nực tôi chủ trương nhả nha cho họ một nhọc và chán nản, hơn nữa nếu dùng đội hình để vào thì cũng khá nguy hiểm vì ngoài những TPB ngồi cụt thủ trên xe lăn còn có rất nhiều TPB khác trong các căn nhà mà họ dựng lên bất hợp pháp. Họ đánh tiếng là các nhà này có gài lựu đạn, hệ thống báo động để báo động khi bị tấn công ban đêm. Ngoài những TPB thực sự chúng tôi còn thấy rất nhiều thành phần bất hảo ăn theo khá đông đảo.

Cuối cùng tôi đã nghĩ ra một kế sách tiếp

cận và khống chế thành phần trên xe lăn bằng cách chọn 20 nhân viên CSDC trẻ và lanh lợi, tôi phân hai nhân viên phụ trách một TPB trên xe lăn, các nhân viên này để lại trang bị chỉ đi tay không và sẽ phải có thái độ rất hòa hoãn với các TPB. Những nhân viên này sẽ tiếp cận và dùng lời lẽ thuyết phục các TPB hãy rời vị trí, cất giữ lựu đạn và cho họ thấy công việc làm của họ không giải quyết được gì cả. Vừa tiếp cận vừa thuyết phục và nếu anh nào nghe lời thì tốt nếu không thì lựa cơ hội bắt giữ tịch thu lựu đạn và đưa qua bên đường.

Có vài anh chịu lời phải trái và một ít thì không nhưng khi đã khống chế được mười TPB này thì toàn thể hai Trung Đội của CSDC đã nhanh chóng khống chế số còn lại, đặc biệt những anh ăn có bị bắt lên xe đem về trại tạm giam.

Trở lại đúng sáng Chúa Nhật sau khi đã huy động được vài trăm người cuộc biểu tình chống Ban Liên Hiệp Quân Sự hai bên của Cộng Sản đã thực sự xảy ra khi các thuyền chở người biểu tình đã xuất phát từ cầu Gia Hội theo dọc sông Bạch Đằng và xuôi về Bãi Dâu. Đúng bài bản như những lần trước khi có tin biểu tình. Tango gọi tôi:

- Thái Sơn đây Tango gọi.
- Thái Sơn nghe.
- Tango nhận được tin đồng bào đang hướng về Bãi Dâu để biểu tình chống phái đoàn Cộng Sản. Toa cho một Trung đội đến ngay Bãi Dâu để bảo vệ an ninh cho họ gấp.
- Nhận rõ Tango. Thái Sơn sẽ lên đường ngay.

Lẽ dĩ nhiên mọi sự đã chuẩn bị, tôi dẫn đầu Trung đội Trừ bị được trang bị như mỗi lần

chống bạo động trước nhưng đặc biệt lần này chúng tôi không trang bị lựu đạn hơi cay và mặt nạ như những lần trước vì ý y đây là cuộc biểu tình đã được sắp xếp trước nên mọi sự chỉ là trình diễn.

Đến căn cứ Bãi Dâu cũng vừa đoàn thuyền biểu tình vừa đến, tôi cho Trung Đội CSDC đứng bảo vệ căn cứ bằng một vòng cung trong hàng rào và sau lưng là hai dãy nhà tiền chế, dãy trước của phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên có hai căn và mỗi căn có một cán bộ Cộng Sản đội nón cối nghiêm chỉnh đứng gác, các cửa chính của hai dãy nhà đều đóng kín. Hai dãy nhà tiền chế ở sau của một đơn vị Mỹ, tôi thấy loáng thoáng vài nhân viên quân sự Mỹ ở trong hai căn này.

Gần hơn mười chiếc thuyền áp sát trước căn cứ Bãi Dâu và những người biểu tình đang giương biểu ngữ và dùng loa phóng thanh bắt đầu la lớn:

- Đả đảo Cộng Sản.
- Đả đảo! Đả đảo!

Tiếng hô của khoảng trên dưới hai trăm người từ dưới thuyền vang lên rất lớn.

- Trả chồng con lại cho chúng tôi.
- Đả đảo Cộng Sản tàn sát dân Huế trong Tết Mậu Thân.
- Đả đảo! Đả Đảo!

Hình như tiếng hô và những câu trả lời “đả đảo” âm thanh càng ngày càng to hơn và phần uất hơn vì trong đám đông biểu tình này có rất nhiều người thực sự bị mất chồng, con, cha em trong Tết Mậu Thân.

Ngoài dự trù là thay vì biểu dương lực lượng xong theo thu xếp thì các thuyền bè sẽ rời Bãi Dâu trở về lại nơi xuất phát, nhưng không ngờ do cao độ của sự phẫn

nộ vài chiếc thuyền tấp vô bến và dân trên thuyền nhảy hẳn lên bờ, số thuyền còn lại thấy vậy cũng áp sát vào bờ và hơn hai trăm người đang giận giữ hăm hở vượt qua hàng rào và tiếp cận với chúng tôi. Một số lấy đá ném hai cán bộ cộng sản đang đứng gác, hai người này lúc đầu cũng ráng chịu đựng trong tư thế canh gác nhưng cuối cùng họ phải trốn vào trong hai căn nhà của họ và đóng kín cửa.

Chúng tôi cố ngăn cản đám đông và vận động bà con trở lại thuyền, nhưng như nước vỡ bờ họ càng hung dữ và quyết phá vòng bảo vệ của chúng tôi. Không ngờ tình thế lại đổi chiều và nghiêm trọng như vậy tôi gọi Thiếu Tá Liên Thành, Chỉ huy trưởng của tôi để xin chỉ thị:

- Tango đây Thái Sơn.
- Tango nghe.
- Báo Tango tình hình rất nghiêm trọng. Cuộc biểu tình đang trở thành bạo động. Dân chúng bỏ thuyền lên tấn công trụ sở của bọn hai bên. Lực lượng mình ít quá Thái Sơn không can thiệp được.
- Thái Sơn cho tăng cường thêm một Trung đội ngay lập tức.

Chỉ huy trưởng của tôi cũng không nghĩ là tình hình xảy ra ngoài dự định và quên rằng chúng tôi không có đơn vị dự phòng như những lần dẹp biểu tình trước.

- Tango đây Thái Sơn. Chúng tôi không có Trung đội dự phòng sẵn sàng tiếp viện. Thái Sơn sẽ cho lệnh rút một Trung đội ở Quận nhất tiếp viện.
- Tango nghe. Thái Sơn điều động ngay.
- Thái Sơn nhận rõ.

Nói thì vậy chứ không chuẩn bị trước thì làm sao có thể điều động Trung Đội của

Quận Nhất tiếp ứng kịp thời trong khi quân số của Trung đội này có thể đang chia ra công tác từng nhiệm vụ khác nhau và làm sao chỉ trong vòng mười phút lực lượng dự bị sẽ đến được khi không có đơn vị ứng chiến sẵn sàng ở hậu cứ.

Toán biểu tình càng ngày càng tiến sát hai căn nhà của phái đoàn Cộng Sản, chúng tôi không giữ được khoảng cách cũng không có những trang bị cần thiết để giải tán và chỉ ba mươi nhân viên CSDC đang bị trà trộn trong gần hai trăm người đang bạo động. Nếu đây không phải là cuộc biểu tình của phe ta thì lực lượng của chúng tôi sẽ bị ăn đòn hội chợ là cái chắc.

- Thái Sơn đây Tango.
- Thái Sơn nghe
- Thái Sơn bằng mọi cách đừng để dân chúng tấn công làm bị thương bọn chúng.
- Nhận rõ Tango.

Tôi biết là nếu bọn cán bộ trong phái đoàn của cộng sản mà bị dân chúng hành hung đổ máu mà nhân viên công lực không bảo vệ được thì là một vấn đề rất lớn trong công luận trong và ngoài nước và sẽ ảnh hưởng rất lớn đến BCH/CSQG Thừa Thiên Huế.

Trong tình hình càng ngày càng nghiêm trọng đám đông càng tiến sát đến hai căn nhà của phái đoàn Cộng Sản, tôi lệnh cho thuộc viên giữ kỹ các cửa chính trong khi đồng bào đầy khí thế với gậy gộc tìm được bất cứ đâu bắt đầu tấn công vào hai cửa chính.

Thật sự nhà tiền chế bằng gỗ ván ép nên việc đập phá không phải là chuyện khó khăn gì nhưng nhân viên của chúng tôi có mặc áo giáp nón sắt đứng chặn ở trước

cửa nên việc phá cửa cũng không phải dễ. Tôi chỉ mong toán Cảnh Sát chìm trong đoàn biểu tình cố gắng kiểm soát và nắm lại tình hình và vận động bà con trở lại thuyền thì mới vãn hồi được trật tự, nhưng việc này không phải đơn giản với phần đông người dân tham dự đang có nợ máu cần phải đòi, ngay nhiên nhất là giới phụ nữ họ rất dữ dằn không thể tưởng tượng được.

Phá cửa chính không được họ bắt đầu dùng các khúc gỗ tìm được và tìm cách phá các tấm vách nhà bằng ván. Không ngờ cách làm này có kết quả ngay, một toán ba phụ nữ đã chọc văng một tấm ván làm tường, tôi nhìn vào và thấy một cán bộ cộng sản đang trốn dưới gầm bàn, một phụ nữ theo chỗ trống vừa phá xong bò vào và kéo chân anh cán bộ này ra, bất ngờ anh này bị kéo vừa ra khỏi nhà thì một phụ nữ khác đã nện luôn một khúc gỗ xuống lưng anh ta. Không suy nghĩ tôi chạy đến quàng vai anh ta và dìu anh ta chạy về hướng khu nhà của Mỹ, một đòn giáng theo nhưng lúc này lại xuống lưng tôi. Tôi nghe một tiếng “bịch” thật mạnh nhưng nhờ có áo giáp nên không hề hấn gì, tôi vừa dìu vừa chạy dẫn anh cán bộ này qua khu nhà của Mỹ, họ cho anh này vào trong nhà. Nhân viên CSDC trong đơn vị thấy vậy cũng từ từ hộ tống các cán bộ cộng sản và gọi qua khu nhà của Mỹ và nhờ vậy mà đám đông chắc cảm thấy không làm gì được nữa hay cũng có thể cảm thấy đã thỏa mãn sự giận dữ nên từ từ rút lên thuyền và rời Bãi Dâu.

Tôi và tất cả các thuộc viên đều quá mệt mỏi vì phải đối phó không ngừng với nhóm biểu tình trong gần ba tiếng đồng hồ nhưng cũng vừa cảm thấy nhẹ nhõm và

báo cho cấp chỉ huy biết mọi việc đã ổn.

Đây là một kinh nghiệm để đời tôi học được từ thực tế là khi nào cũng phải chuẩn bị cho mọi tình huống, mọi hoàn cảnh và không bao giờ chủ quan.

Không biết các cán bộ trong ban Liên Hợp Quân Sự hai bên sẽ nghĩ gì sau sự đụng độ này?

Họ có còn mơ tưởng là họ sẽ được đón tiếp như những sứ giả đem đến sự yên bình cho dân miền Nam theo Hiệp Định đình chiến hay họ cũng đã được cấp trên của họ tuyên truyền láo khoét về một miền Nam đang đói khổ, đang bị Mỹ xâm lược và hoàn toàn không có tự do.

Sự thật được che dấu sau bức màn tre, cũng như tuyên truyền những điều không thật về một miền Nam đói khổ bị Mỹ xâm lược đã được họ có may mắn nhìn thấy trước hơn ai hết và trực tiếp quan sát được khi họ có mặt tại miền Nam trong khi phục vụ trong phái đoàn Liên Hiệp Quân Sự hai bên đã cho họ có cái nhìn khác chẳng?

Tôi nghĩ họ sẽ chẳng bao giờ mở mắt để nhìn sự thật cho dù khi họ chứng kiến một miền Nam tự do và thịnh vượng. Cái lý luận của chủ nghĩa Mác Lê dạy cho họ là những điều họ thấy đều là giả tạo của một chế độ Tư bản đang giãy chết. Lý thuyết cộng sản tuy đã lỗi thời nhưng những người cộng sản Việt Nam vẫn đui mù bám lấy và tiếp tục đi trên con đường dối trá trong lúc những kẻ tiên phong của chủ thuyết này đã gục ngã giữa đường. Không biết đến bao giờ đảng cs Việt Nam mới sáng mắt đây?

Trần Văn Tỷ